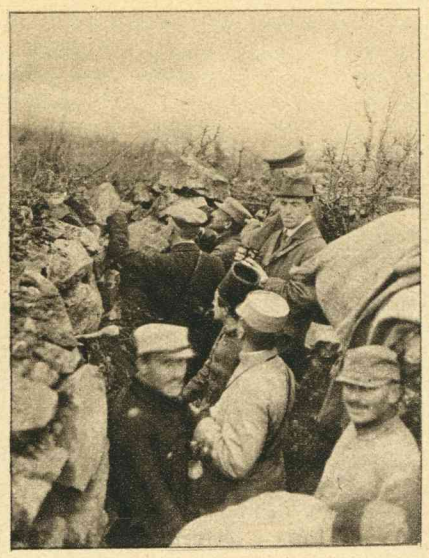

IN DE EERSTE LOOPGRAVENLINIE OP DEN BALKAN.

Links: Een ondergrondsche slaapplaats voor de Fransche soldaten. De ingang van het hol is met een zeildoek bedekt en door takken voor het oog van waarnemers uit de lucht verborgen. Midden: Een aantal genoodigde journalisten slaan in de eerste linie de krijgsverrichtingen van den vijand gade. Rechts: Fransche soldaten bezig met achter het front reserve-loopgraven aan te leggen.

LA DAME ROUGE

G. DIETERLE

Veel had ik hooren vertellen van la dame rouge, doch tijdens al m'n zwerftochten in de Côte d' Azur, Algiers en in Egypte had ik haar nog nimmer ontmoet.

La dame rouge werd zij genoemd en zij moest een der gevaarlijkste vrouwen zijn, die de mondaine plaatsen frequenteerden om hun slag te slaan. Als van al hetgeen men van haar daden vertelde, de helft authentiek was, dan nog zou zij een incarnatie van de misdaad zijn. Millionnairs had zij voor vermogens opgelicht en millionnairs, die in haar gezelschap gezien waren, verdwenen spoorloos om nimmer in hun land terug te keeren. In elke plaats der wereld, die een rendez-vous van de „high life" is, moest la dame rouge gedetineerd zijn geweest, omdat zij verdacht werd van moord en oplichting, doch zij werd steeds na eenige weken, wegens gebrek aan bewijs, weer vrijgelaten.

Ondanks deze minder schoone reputatie waren de Amerikaansche dames er wat trotsch op als la dame rouge tegen hen gesproken had en de millionnairs en billardairs waren meer in aanzien wanneer zij door die vrouw een paar duizend dollars lichter geworden waren.

Om de waarheid te zeggen, begon ik aan het bestaan van die beruchte vrouw te twijfelen en beschouwde ik haar meer als een legendarische figuur . . . Tot ik haar op zekeren dag ontmoette.

Enkele jaren geleden ging ik te Marseille aan boord om naar Egypte te gaan en toen de boot in volle zee was deed de kapitein aan zijn passagiers de mededeeling dat la dame rouge zich aan boord bevond en hij het zich zijn plicht achtte hen te waarschuwen niet met die dame in connectie te treden. „De reputatie van die dame is te over bekend om mijn mededeeling nader toe te lichten", zeide hij nog.

Onmiddellijk besloot ik kennis met haar te maken en haar te tarten mij als haar slachtoffer te kiezen; beter gezegd: ik wilde haar 't slachtoffer van mijn gril maken.

We waren al een geheelen dag in zee en de vrouw had zich nog niet laten zien. Een paar maal was ik langs haar state-room geloopen, doch die bleef gesloten. Den volgenden dag had de kennismaking plaats, ik ontmoette haar op het dek, terwijl zij bij een trap stond.

DE TOESTAND VAN HET MONTENEGRIJNSCHE LEGER.

Gelet op de verschillende uniformen waarmede de bovenstaande, naar de loopgraven vertrekkende Montenegrijnsche manschappen gekleed zijn, laat de verzorging van dit leger wel wat te wenschen over. Zelfs burgerkleedingstukken doen dienst.

Ze was een groote slanke vrouw, gekleed in 'n karmijnkleurig kleed en op de blonde krullen had zij een rooden hoed met een pleureuse van dezelfde kleur. De teint van haar fijn gevormd gezicht was mat-bleek, haar oogen waren blauw en haar kleine lippen bloedrood.

Ze was een mooie vrouw, maar een van die vrouwen, die men kan bewonderen om haar schoonheid zonder er op verliefd te worden. De uitdrukking van haar oogen en haar gelaat was koel en haar bewegingen waren bestudeerd. Ik stelde mij aan haar voor, zij lachte en boog, maar noemde haar naam niet.

„Is u op reis naar Egypte?" vroeg ik.

„Neen, ik verlaat de boot als wij te Palermo zijn."

„Ach, dat spijt mij!"

„Spijt u dat? En men heeft u voor mij gewaarschuwd, want ik ben zóó gevaarlijk", zeide zij terwijl ze lachte.

„Madame, men heeft mij voor u gewaarschuwd, maar er zal héél wat moeten gebeuren eer u gevaarlijk voor mij zult worden."

„Zooiets heeft menige vlieg ook gedacht als ze een spinneweb zag en toch vloog ze er in!" was haar repliek, waarna zij boog en heenging. Ik was perplex; die vrouw maakte er dus geen geheim van dat ze gevaarlijk was.

In de haven van Palermo ging zij van boord; op het dek verdrongen de passagiers zich om haar te zien en toen zij langs mij ging stak zij mij haar kleine hand toe en zeide sarcastisch: „Baron d'Orsoie, u behoeft la dame rouge niet te vreezen; zij is voor u niet gevaarlijk."

Een paar dagen later waren wij te Alexandrië en toen ik aan land ging, legde de kapitein zijn hand op m'n schouder en gaf mij den raad voorzichtig te zijn, want ik was niet de eerste die een avontuur met la dame rouge zocht en ik zou ook niet de eerste zijn, die het spel verloor.

Gelijk heeft de brave man gehad!

***

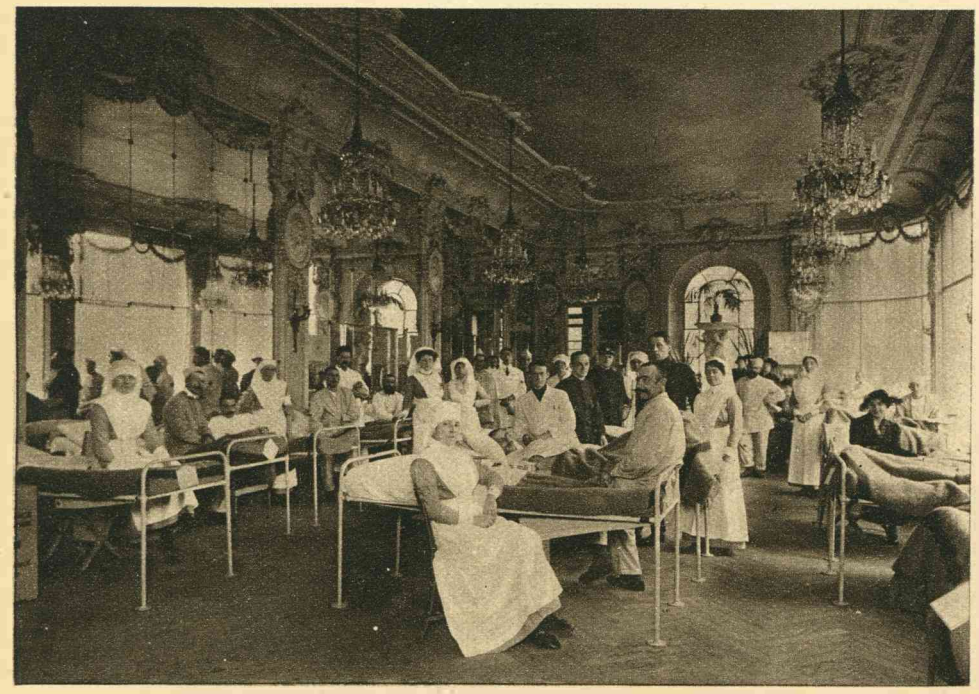
Een paar maanden had ik te Luxor doorgebracht en met m'n Arabischen bediende Achmed verschillende „trips" in den omtrek gemaakt. Het leven begon mij er te vervelen en ik deelde Achmed mede dat ik van plan was naar Caïro te vertrekken.

Hij keek mij aan met een uitdrukking op zijn gelaat of hij iets wilde zeggen en toen hij bemerkte dat ik dit zag, zeide hij:

„Monsieur heeft Egypte nog niet gezien!"

„Nog niet gezien?"

„Neen, monsieur heeft gezien wat alle Engelschen gezien hebben, maar dat is niet Egypte. Heeft monsieur gezien de orgiën van Ramses in het onderaardsche paleis . . . Ramses omringd door bacchanten . . .

DE NEDERLANDSCHE AMBULANCE TE PARIJS.

Hierboven een kijkje in de groote zaal van de Pré Catelan te Parijs, waar de Nederlandsche ambulance gevestigd is.

DE ENGELSCHEN OP DEN BALKAN.

Engelsche soldaten in Servië op weg naar de voorste linie loopgraven.